

— Какво ти е бе, Колчо? попита състрадателно докторътъ, като дирѣше въ лицето му симптомитѣ на бѣсна лудостъ.

— А бе не същате ли се бе? Живъ е! викаше Колчо, като се хвърли възъ доктора сега. — Вива! графчето ми е живо!

— Какъ? Бойчо?

Това питанне исхвъркна въ сѣщия мигъ изъ десетъ уста.

— Живъ е бе!

— Колчо, вщутявашъ ли се, или те е излъгалъ нѣкой? каза бай Мичо строго.

— А бе живъ, живъ, бай Мичо! Стискахъ му ржката, милвахъ го по бузитѣ, слушахъ му гласеца, видѣхъ го почти! Не вѣрвате ли още?

Всичко въ Колча бѣ убѣдително. Тѣ се спогледахъ смаяни...

— Дѣка е?

— При вратнята чака, а мене прати да ви прѣдизвѣстѣж... Напица ме току като отваряхъ. По рѣцѣтъ го още познахъ...

Въ тоя мигъ видѣхъ, че дворската вратня се поотвори и влѣзе селянинъ. Той бѣше съ опърпана шапка, увитъ въ широка селанка козяница и съ двѣ пилета въ ржка. Едното му око, вѣроятно болно, кърпа прѣвѣрзваше.

Въ други случай никому нѣмаше да хрумне на ума, че тозъ селянинъ е Огняновъ. Сега го познахъ изведнажъ всичкитѣ. Тѣ го познахъ съ духътъ повече, отколкото съ очитѣ.

Мичо искокна на вратата и извика спокойно ужъ:

— Бай Петко, ела, ела, да видимъ какво правите.

Но гласътъ на бѣдния подпрѣдсѣдателъ бѣше схванхъ и глухъ, като че го стискаше нѣкой за гръклана.

Огняновъ минъ бавно двора, раскалянъ отъ дѣждътъ, качи се тежко по стълбитѣ и каза дебело: